

Mødet den 15. April 1920.

(For lukkede Døre).

Fraværende: N. Joh. Laursen.

1. (J. Nr. 635—1919). **Besættelse af Stillingen som Læge ved Røntgen- og Lysafdelingen ved Kommunehospitalet.**

M o u s t e n henviste til de tidligere Forhandlinger om denne Sag. Der blev dengang sagt, at det vilde skade Aarhus, hvis man ikke ansatte Dr. Nordentoft. Taleren antog dog ikke, dette var rigtigt, og henviste i saa Henseende til Udtalelser af to af de dygtigste Røntgenologer her i Landet, nemlig Professor Fischer og Dr. Cramer, som havde rettet en temmelig skarp Kritik af Nordentofts Haandbog i Røntgenologi. De Anbefalinger, der forelaa for Dr. Nordentoft, gik særlig ud paa, at han havde skrevet en god Doktordisputats om et kirurgisk Emne, men de angik ikke hans Evner som Røntgenolog. Udvalget syntes ikke om Nordentoft paa Grund af hans personlige Egenskaber, og han havde tillige søgt at tvinge sit Valg igennem baade ved Bønner og Trusler overfor den anden Ansøger; desuden var han temmelig gammel at ansætte.

B r a m m e r oplyste, at Dr. Nordentofts Haandbog i Røntgenvidenskab var den første, der blev skrevet paa Dansk, og den led maaske af visse

formelle Mangler; men det betød ikke meget ved Siden af de mange udmærkede Arbejder, han senere havde skrevet. Sammenlignet hermed maatte den anden Ansøgers Kvalifikationer siges at være ret smaa, selv om han jo nok kunde bestride Stillingen, og om hans personlige Egenskaber kunde man jo ikke dømme, naar man ikke kendte Spor til ham, og han slet ikke havde fremstillet sig. Dr. Nordentoft var maaske noget kantet og forlegen i sin Optræden; men paa dette Grundlag kunde man ikke kassere en Mand, der havde indlagt sig saa stor Fortjeneste netop paa dette specielle Omraade. Men Taleren kunde ikke anerkende, at et Byraad var kompetent til at dømme mellem de to Ansøgere, og vilde derfor ligesom tidligere foreslaa at henvise Sagen til Sundhedsstyrelsens Erklæring.

O l e s e n syntes, at Sygehusudvalgets Formand havde givet Dr. Nordentoft den bedste anbefaling, idet han havde erklæret, at hvis Sagen gik til Sundhedsstyrelsen, vilde Dr. Nordentoft blive valgt. Naar man ikke var Fagmand, var det vanskeligt at dømme i et saadant Spørgsmaal, og Taleren kunde derfor slutte sig til Forslaget om at henvise Sagen til Sundhedsstyrelsen. Hovedsagen var ikke at faa den behageligste Mand, men den dygtigste.

M o u s t e n kunde ikke stemme for en Mand, der i saa høj Grad manglede Selvkritik som Nordentoft. Hvad Dr. Stockfleth angik, saa var han anerkendt af Almindelig Dansk Lægeforening som Specialist paa dette Omraade, og dette maatte være tilstrækkelig Kvalifikation.

B r a m m e r bemærkede, at det jo ikke blev Dr. Nordentoft, der kom til at bestemme, hvilke Patienter der skulde røntgenbehandles, men deri-

mod de ledende Læger, som skulde sende Patienter til ham.

B e c h vilde støtte Dr. Brammers Forslag om at spørge Sundhedsstyrelsen, og det saa mærkeligt ud, at Udvalget var bange for at gaa med hertil. Det gjaldt særlig for Øjeblikket om, at man stillede sig godt overfor alle videnskabelige Autoriteter.

S a l l i n g henviste til sine tidligere Udtalelser om Sagen. Nordentoft var for gammel at ansætte i Kommunens Tjeneste; før han var kommet rigtig i Gang, havde han naaet Pensionsalderen, og saa kunde man begynde forfra. Tillige var hans Optræden uheldig, og den vakte ofte Antipati imod ham.

C h r i s t e n s e n havde ikke noget personligt imod Nordentoft; men Manden var 54 Aar og vilde snart naa Pensionsalderen, og selv om der blev truffet et eller andet Arrangement angående Pensionen, saa vidste jo alle, hvorledes Udfaldet vilde blive i det Øjeblik, han skulde have Pension. Dr. Stockfleth var maaske ikke videnskabelig set saa godt anbefalet som Dr. Nordentoft, men han havde arbejdet paa dette Omraade i 4 Aar og sikkert faaet saa megen praktisk Erfaring, at han kunde gøre udmærket Fyldest i Stillingen. Taleren var ogsaa betænkelig ved at gaa imod en enstemmig Indstilling fra Sygehusudvalget.

O l e s e n vilde ikke forpligte sig til i alle Tilfælde at stemme for en Indstilling, selv om Udvalget var enigt derom.

M o u s t e n ansaa ikke Sundhedsstyrelsen for nogen særlig Autoritet paa dette Omraade, men mere Lægeforeningens Specialistudvalg, og en Erklæring fra dette maatte være tilstrækkelig.

M a r t h i n P e d e r s e n kunde i og for sig godt anerkende det berettigede i, at Sundhedssty-

relsen kom til at udtale sig om Sagen. Men Taleren havde paa den anden Side gjort saadanne Erfaringer ved Forhandlinger med Læger, at det var forstaaeligt, at Sygehusudvalget ikke følte særlig Trang til at henvende sig til Sundhedsstyrelsen. Naar der forelaa en enstemmig Indstilling fra Udvalget, burde man i al Almindelighed følge den.

K j e l d S ø r e n s e n hørte til dem, der i al Almindelighed ansaa det for rigtigt at følge Indstillingerne; men Taleren kunde ikke gøre det her. Indstillingen baade fra Udvalget og Lægerraadet var mere vildledende end vejledende, og Taleren forstod ikke endnu, hvorfor man ikke vilde have Nordentoft.

B r ø n d u m fandt ogsaa, at Sagen var blevet noget vanskeliggjort ved, at Udvalget ikke havde taget bestemt Stilling straks. Taleren vilde ogsaa nødig gaa imod en enstemmig Indstilling fra Udvalget, men kunde ønske, at man igen udsatte Sagen og saa fik Dr. Stockfleth til at rejse herover og fremstille sig.

F o r m a n d e n havde ved sidste Møde henstillet at spørge Sundhedsstyrelsen, og nu var der fra anden Side stillet Forslag herom. Taleren vilde først sætte dette Forslag under Afstemning.

M o u s t e n anbefalede at stemme imod dette Forslag, idet Specialistudvalget maatte være det rette Forum her.

Forslaget om at spørge Sundhedsstyrelsen vedtoges med 8 Stemmer mod 7.